

Το ΠΑΝΟ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Συγκεντρωθήκαμε μπροστά στο Μουσείο.5 επιμελητές και 6 ειδικευόμενοι. Από πολλά νοσοκομεία της Αθήνας και του Πειραιά. Από το ΚΑΤ ήμασταν μόνο 2. Καλοί και αυτοί έχοντας υπόψη ότι το μόνο που λειτουργούσε ήταν ο ηλεκτρικός .10π.μ με 4 μ.μ. Μερικοί συναντιόμαστε μόνο σε τέτοιες περιπτώσεις. Άλλοι είναι πιο τακτικοί συνδικαλιστές.

Η πορεία ξεκίνησε ήρεμα και χαλαρά. Από τα μεγάφωνα μία φωνή ειδοποίησε ότι ξεκινάμε. Πήραμε το πανό στα χέρια μας και μετά από λίγα βήματα σταματήσαμε. Τα συνθήματα είχαν σταματήσει και ο κόσμος φώναζε από παντού. Γύρισα το κεφάλι μου και είδα άσπρο σύννεφο. Κάτω στην ασφαλτο χύθηκε μία κίτρινη σκόνη. Όλοι τρέξαν, και προστάτεψαν τις μύτες τους. Οι τυχεροί προστάτεψαν το πρόσωπο τους με μαντίλια. Ένωσα στο πρόσωπό μου έναν οξύ πόνο και με πλυμήρησαν δάκρυα. Η Όλγα μας φώναξε :μην σταματάτε ,κρατήστε το πανό!Θα προχωρήσουμε. Με ποιους τρόπους θα το κάναμε ήταν λίγο άγνωστο. Γύρω μας ο κόσμος έτρεχε και φώναζε. Σταθήκαμε σε μία άτυπη γραμμή άμυνας και περιμέναμε. Οι ειδικές δυνάμεις είχανε κόψει στην μέση την πορεία αφήνοντας μία λουρίδα χωρίς κανέναν μέσα στο επίπεδο της Στουρνάρι.

Η απόφαση πάρθηκε ομόφωνα. Συνεχίζουμε. Ήταν φανερό ότι οι ειδικές δυνάμεις ,με το πρόσχημα την απώθηση των αντιεξουσιαστικών ομάδων ,που είχανε παραισφρήσει στην πορεία, προσπαθούσαν να σπάσουν την πορεία ή και να την σταματήσουνε. Βρεθήκαμε σώμα με σώμα αντιμέτωποι με τις πλαστικές ασπίδες τους. Τα κλομπ πέφτανε στα κεφάλια και στα σώματα μας και οι ασπίδες μας έσπρωχναν προς τα πίσω.

Μας ρημάζανε στις κλοτσιές και στο ξύλο. Το μίσος τους όπλιζε την επιθετικότητα. Τους φωνάζαμε ότι ήμαστε γιατροί. Αυτοί που ανά πάσα ώρα και στιγμή θα προσφέρουν βοήθεια όχι μόνο σε αυτούς αλλά και στους γονείς τους. Ο τι θέλαμε μόνο να περάσουμε ειρηνικά με το πανό μας για να φτάσουμε στην Βουλή. Δεν μπορούσα να αναπνεύσω, τα δάκρυα μου ήταν καυτά και το πρόσωπο μου έκαιγε. Ο μηρός μου πονούσε αφόρητα. Ενός συνάδελφου του σπάσανε τα γυαλιά δίπλα μου άλλος κρατούσε το μέτωπό του με τα δυο του χέρια αλλά δεν έκλαιγε. Μια άλλη γυναίκα δέχτηκε κλομπ στο κεφάλι της και γέμισε αίματα. Η Όλγα έβαλε Μααλοχ στο πρόσωπό της και θύμιζε τους Αβορίγινες της Αυστραλίας. Σπρώχναμε με δύναμη τις ασπίδες των αστυνομικών και φωνάζαμε:“ έξω η αστυνομία από την πορεία” Τελικά ,παρότι μας ξυλοφόρτωσαν, περάσαμε θριαμβευτικά ,και ο κόσμος μας χειροκροτούσε Φωνάζαμε “Η απεργία είναι Υγεία ,το λένε οι γιατροί το λεν και τα βιβλία”.

Στα Χαυτεία και μετά στην Σταδίου επαναλήφθηκαν οι επιθέσεις. Ήμασταν πλέον μαθημένοι. Δεν υποχωρήσαμε. Κοσμοπλημμύρα, βουή και συνθήματα. Φωνές και κρότους από τις διάφορες χειροβομβίδες (κρότος, λάμψη, δακρυγόνα)που πετούσανε σαν χαλάζι οι αστυνομικοί.. Μετρώντας τις απώλειες ετοιμαζόμουν να εγκαταλείψω το δικίο του αγώνα. Να πάω σπίτι μου για να γλείψω τις πληγές μου. Να ηρεμήσω και να ανοίξω ,επιτέλους τα μάτια μου χωρίς να κλαίω από τον πόνο και την καούρα. Με σταμάτησε η φωνή της Όλγας. “Το πανό, μην αφήνεται το πανό”. Συνέχισα μαζί με τους συναδέλφους. Στην Βουλή, στην Πανεπιστημίου και μετά στην Ομόνοια όπου παραδώσαμε σε καλά χέρια το πανό μας. Να το έχουμε έτοιμο. Για άλλες μελλοντικές πορείες.

Σήμερα άκουσα τον απολογισμό του συλλαλητηρίου.40.000 διαδηλωτές ,13 αστυνομικοί τραυματίστηκαν .Συνελήφθησαν 16. Πόσοι διαδηλωτές τραυματίστηκαν;

Αθήνα 11/3/2010